Jugosloveni v Ameriki

(Od našega posebnega ameriškega dopisnika.)

O Veliki noči je «Jutro» na podlagi statističnih podatkov ugotovilo, da živi v ameriških Zedinjenih državah okoli 616.000 prebivalcev iz Jugoslavije. Toliko se jih je namreč priselilo v Ameriko. V to število pa so vračunani tudi njihovi še na ameriških tleh rojeni potomci. Po precej konservativnem številu je baje med temi 616 tisoč dušami 363 tisoč Srbov in Hrvatov, Slovencev pa 253.000. Današnji članek hoče podati pregled, kako so naši ljudje raztreseni v ozemlju Zedinjenih držav.

Največ slovenskih priseljencev imajo države s premogovnimi polji in med temi prednjači država **Pennsylvania**, najbolj bogata na premogu. Številke pokazujejo, da je v tej državi 162.000 Jugoslovenov in med njimi 60 tisoč Slovencev. Le mal odstotek priseljencev je zaposlenih po tovarnah v Pittsburghu, Johnstownu in v drugih industrijskih centrih. Naši ljudje žive večinoma v premogarskih seliščih. Manjši odstotek se ukvarja tudi s poljedelstvom.

Druga država s številnim jugoslovenskim priselništvom je **Ohio**, v kateri je 93.000 Jugoslovenov, Slovencev pa 47.000. Slovenci v Ohiju so večinoma naseljeni v Clevelandu in v okoliških naselbinah. Precejšen del jih najdemo tudi po rudiščih vzhodnega Ohija, ki meji na Pennsylvanijo. V Ohiju je že več slovenskih farmarjev kot v Pennsylvaniji; zlasti jih je v bližini Clevelanda, kjer se dobro izplača kokošjereja in zelenjadarstvo.

Država **Illinois** je tretja na vrsti s številom 58,000 naših. Od tega odpade 26.000 duš na Slovence. Kolikor je Slovencev v severnem Illinoisu, služijo v raznih industrijah, zlasti v Chicagu, Waukeganu, Jolietu in La Sallu. Vsi ti kraji imajo precej močne slovenske kolonije; v južnem Illinoisu so Slovenci naseljeni v rudarskih krajih. Slovenskih poljedelcev je v Illinoisu malo.

Država **Michigan** šteje 35.000 naših ljudi, od katerih je jedva okoli 10.000 Slovencev. Ti so deloma zaposleni v avtomobilski industriji mesta Detroit. Mnogo pa jih je v službi po raznih parnih žagah severnega Michigana ali pa imajo svoje kmetije. V sadnem pasu države Michigan je marsikje najti tudi slovenskega posestnika, toda naseljeni so vsi tako raztreseno, da tvorijo prav malo skupnih občin.

Minnesota ima približno enako število Jugoslovenov kot Michigan s to razliko, da je v Minnesoti več Slovencev kot Srbov in Hrvatov. Znan je posebno «Iron Range» v Minnesoti, kjer je večinoma vse slovensko priseljništvo te države. Semkaj je izvabil naše ljudi nekdanji dober zaslužek v rudnikih za kopanje železa. Zdaj ta industrija že več let ni tako živa kot svoječasno. Radi tega se rojaki lotevajo trgovine in poljedelstva. Ob tisočerih jezerih države Minnesote je tudi nekaj slovenskih lastnikov letovišč.

Enako število kot Minnesota in Michigan ima država **New York**. V tej državi je še več Slovencev. Srbov in Hrvatov je malo. Tudi v New Yorku so Slovenci večinoma raztreseni po velikih industrijskih mestih in nikjer ne tvorijo skupne kolonije. Vse drugače pa je z njih farmarskimi naselbinami, katere so dokaj skupne. Slovenski farmarji v državi New York se ukvarjajo največ z živinorejo. Imajo skupne mlekarne, iz katerih odpremljajo mleko v velika mesta. Je pa tukaj tudi manjše število sadjerejcev.

Kalifornija in **Indiana** sta približno enako močni glede števila našega priselništva. Vsaka šteje približno 21 do 22 tisoč Jugoslovenov. Razlika je le ta, da živi v Indijani več Slovencev, v Kaliforniji pa več Hrvatov, zlasti Dalmatincev. Tudi v Indiani so naši ljudje večinoma po rudnikih, deloma pa jih najdemo tudi na kmetih, kjer imajo lepe farme. Vse drugače je v Kaliforniji. Tam ni rudnikov razen zlatokopov, kjer pa je zaposlenih le malo število naših ljudi. Močna slovenska kolonija je «Kranjski hrib» v sredini velikega San Francisca. Slovenci tvorijo tam takorekoč samostojno mestece. Zaposleni so v pristaniščih in pri raznih delih po mestu. Nekaj jih ima tudi trgovine, prenočišča itd. V Kaliforniji so posebno na glasu dalmatinski ribiči, restavraterji in hotelirji. Da so se dalmatinski priselniki lotili ribištva v krajih, ki so zelo podobni njih ožji domovini, je čisto umljivo, čuden pojav pa je, da so okupirali po mestih ob Pacifiku takorekoč vse restavracije. Tako najdemo veliko število slovenskih restavracij v Kaliforniji in v drugih državah ob Pacifiku. Južna Kalifornija, kolikor je je pod Zedinjenimi državami, ima tudi precejšnje število slovenskih kmetovalcev, ki se bavijo največ s sadjarstvom in s kokošjerejo. To je namreč v bližini Los Angelesa, kamor oddajo svoje produkte. Spoznali so, da je to zelo koristonosno in so si pridobili lepe nasade oranž, citron, banan, orehov, mandljev in drugih južnih sadežev.

Wisconsin s 25.000 našimi je večinoma agrarna država. Zato je tudi večji del slovenskih priseljencev v tej državi na kmetijah, kjer so zlasti znani po svojem mlekarstvu. Razen v mestih Milwaukee in Sheboygan, kjer je do pet tisoč naših po industrijah, so večinoma vsi farmarji.

Washington, Montana in **New Yersey** so države, ki imajo približno po 15.000 naših. Washington je nekaj sličnega kot Kalifornija. V pristaniških mestih delajo naši ljudje v lukah. V veliki meri pa so tudi tukaj ribiči in restavraterji; precej jih je po znanih sadovnjakih ameriškega severozapada in v parnih žagah. **Wyoming** in **Montana** sta zopet poljedelski državi, a imata precej rudnikov, po katerih je največ naših ljudi. Veliko je v teh državah naših takozvanih «rangerjev», ki so večinoma raztreseno naseljeni, da jih nikdar ne bo mogoče prešteti.

Nekoliko manj našega prebivalstva kot omenjene štiri države ima **Kolorado**. Tu so naši zopet po rudnikih. Tisti, ki so se naveličali garanja po premogokopih, so si kupili farme, če so si mogli kaj prištediti. Tako najdemo v Koloradu nemalo število slovenskih farmarjev, posebno sadjerejcev, ki imajo dobro razvito gospodarstvo, v katerem se poslužujejo vodnih kanalov, ki namakajo suho prerijsko zemljo. Mnogi naši so imeli velike izgube z nakupom zemlje v pustih zapadnih prerijah, a po dolgoletnem delu in umnem namakanju se je mnogim posrečilo ustvariti si lepe domove. Kolorado ima vsega okoli 10.000 naših ljudi. Med njimi so večinoma Slovenci. Ravnotako je s **Kansasom**, ki ima še nekaj več naših kot Kolorado. Ti se vztrajno drže v rudnikih, četudi so razmere že več let jako slabe. Neka čudna samozavest je v slovenskih rudarjih suhega Kansasa. Naselili so se tja že pred desetletji, ustanovili so si lepe domove in z organiziranjem drugih rudarjev so izboljšali gmotne razmere, ki so bile pred prihodom Slovencev neznosne in suženjske za rudarje. Še vedno imajo močno organizacijo, čeprav so premogovne družbe pred par leti osredotočile ves boj na Kansas, da razbijejo rudarsko unijo. Razmere so se poslabšale, toda Slovenci drže unijo in upajo na boljše čase.

Iowa ima nekoliko manj Jugoslovenov kot Kansas ali Kolorado, namreč okoli 8000. Ti so bili svoječasno po rudnikih, a ko so se razmere v rudnikih poslabšale, so stalno zapuščali to delo in so jeli osamosvojevati. Zdaj je veliko število slovenskih naseljencev v koruznem pasu države Iowe. Več kot Iowa ima naših prebivalcev država **West Virginia**. Tam so naši ljudje skoro izključno zaposleni v rudiščih. Baš letos imajo hud boj, da si ohranijo rudarsko organizacijo. Slovenci so sploh znani kot najboljši bojevniki za delavske organizacije in med njimi je težko najti stavkokaze. So dobri organizatorji in kot taki tudi osovraženi pri družbah, priljubljeni pa pri drugih delavcih.

Država **Missouri** ima nekaj manj kot 10.000 jugoslovenskih prebivalcev, ki so povečini Hrvatje. Poleg njih živi tudi 1200 Slovencev.) Slovenci so večjidel farmarji, pridelovalci bombaža in grozdja, dočim so Hrvati večinoma nastanjeni v St. Louisu, kjer so zaposleni po različnih industrijah.

Države **Connecticut, Oregon, Nebraska** in **Arizona** imajo po 5000 naših prebivalcev vsaka. V Conecticutu so jugoslovenski priseljenci večinoma Slovenci, le par sto je Hrvatov. Precej naših je tukaj v tekstilni industriji, drugi pa imajo tudi svoje farme in so znani zlasti kot pridelovalci brusnic, malin in raznih jagod. Tudi v Oregonu je med našimi priseljenci večji del Slovencev. Živijo pa od sadjarstva. Obratno ima Nebraska skoro izključno Hrvate, ki so raztreseno naseljeni po farmah med Čehi. V Arizoni so Hrvatje, Slovencev je le okoli 500.

Utah šteje nekoliko manj Jugoslovenov kakor gornjih pet držav. Ima nekaj nad 3000 naših, od katerih je približno polovica Srbov in Hrvatov, polovica pa Slovencev. Zaposleni so po rudnikih. Približno toliko število naših ima tudi država **Massachusetts**, v kateri je vsega skupaj do 1000 Slovencev. Naseljeni pa so tako raztreseno, da ne tvorijo nobene skupne kolonije.

Države, ki imajo približno po 2000 naših so: **Texas, New Mexico, Nevada, Maryland in South Dakota.** V Teksasu imamo zopet slovenske farmarje, katerih pa ni mnogo. Pred leti so slovenski farmarji, ki so tvorili skupno naselbino, sklenili, da začno vrtati na svoji za poljedelstvo presuhi zemlji. Ustanovili so korporacijo takozvano «Cleveland Diamond Oil Corporation», nabavili vrtalne stroje in v Zedinjenih državah pridobili delničarje, da so podjetje financirali. Izvedenci za geologijo zagotavljajo, da ta zemlja vsebuje olje, ker je v notranjih plasteh pod površino tudi velika množina škriljevca. To je prvi znak, da se v kraju nahaja olje. Vsekakor je pa podjetje že precej časa na delu in dosedaj — brez uspeha. Na tem podjetju je zainteresiranih veliko rojakov. New Mexico in Nevada sta državi takih pustinj, da se človek čudi, kako je sploh mogoče, da je zašlo tja več tisoč naših rojakov. V te kraje, kakor tudi v Arizono, je šlo precej naših prospektorjev (iskalcev zlata) in sploh srečolovcev. Veliko jih je tam ostalo po raznih rudnikih, kamor so spravili še druge rojake, da so stalno ostali v onih brezdanjih samotah. South Dakota je država žita, vendar so slovenski in hrvatski priseljenci v tej državi večinoma sami rudarji, farmarjev je prav malo. V Marylandu, obrežni državi na vzhodu, so naši največ po industrijah in v pristaniščih.

Geografska razpodelba v Zedinjenih državah.

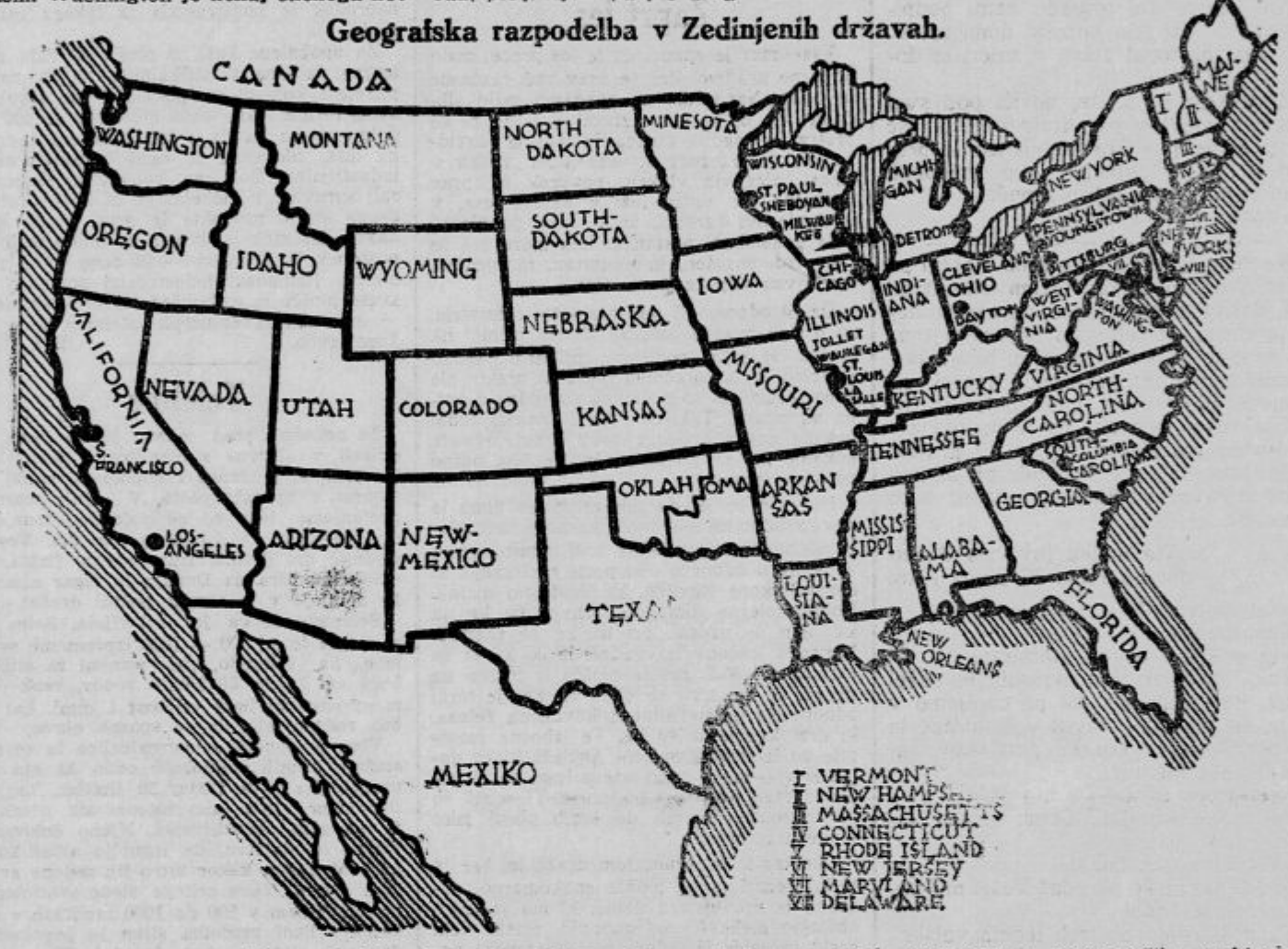

Več kot po tisoč naših prebivalcev imajo države: **Idaho, Louisiana** in **Kentucky.** V državi Kentucky so naši večjidel po rudnikih, a tu in tam se najde tudi kateri med «brinjevci». To so tihotapci, ki kuhajo sloviti kentušiški «gin». Tudi v Idahu so naši večinoma po rudnikih, nekaj pa se jih ustvarja s kmetijstvom in sade izključno samo krompir. V Louisiani, tej tropični državi Unije, ki je znana vsled svojih močvirij, mrčesa, mrzlice in obenem po svoji zelo plodoviti zemlji, so med našimi večinoma sami Slovenci. Bavijo se deloma z ribištvom.

Druge države, ki bi še prišle v poštev po številu slovenskega in hrvatskega priseljništva, so: **Alabama, North Dakota, Mississippi, Oklahoma in Arkansas.** Razen North Dakote, kjer so med nemškimi farmarji pomešani slovenski pridelovalci pšenice, in razen Mississippija s par sto našimi poljedelci, so druge tri države za slovenske priselnike izključno rudarske.

Po par sto naših ljudi živi v državah **Vermont, Rhode Island, New Hampshire in Georgia.** V teh državah sploh ni znana nobena slovenska naselbina, kar je znamenje, da so naseljenci raztreseni. Njih število bi se dalo ugotoviti šele pri ljudskem štetju. Isto je z znano državo **Tennessee.** Te države so bolj konservativne in v njih ni dobrega obstanka za delavstvo, zato so naši delavci v nje ne selijo radi. Ravnotako je z zaostalimi južnimi državami, kjer vlada še takorekoč suženjstvo zamorcev, ki morajo delati napol zastonj in je zato obstanek za belokožce nemogoč. Statistika tudi pravi, da je par sto naših po državah **Delaware, Maine** ter **North in South Karolina.** V **Floridi** je vpisanih 214 Jugoslovenov. To število pa je v zadnjih letih nedvomno poskočilo, ker Florida, razkričana kot država novih obmorskih kopališč za Ameriko, je privlekla tudi precej naših ljudi. Ustanovilo se je tudi par slovenskih selišč v bližini mest in letovišč. Rojaki so si poiskali dobro in dovolj vlažno zemljo, iz katere napravljajo vrtove za zelenjavo.

Če primerjamo gornje podatke z zemljevidom Zedinjenih držav ameriških, pridemo do raznih zaključkov glede priseljevanja naših ljudi. Naselili so se predvsem v krajih, ki so bili najbližji New Yorku ter so po svojem značaju industrijski, to je n. pr. v Pennsylvaniji in Ohiu ter v državi New York. Polagoma so se razhajali proti zapadu, v Illinois, Indiano, Michigan in Wisconsin. Teh sedem držav ima še danes največji del naših priseljencev. Južno od teh držav se naši niso podajali, ker zanje kot zaostale države s slabimi mezdami za delavce kraji niso bili privlačni. Selili pa so se po daljnem zapadu in so obstali v krajih, kjer je bilo največ zaslužka ali pa so jim pokrajine ugajale, ker so bile slične domovini. Ta vzrok najdemo pri mnogih slovenskih farmarjih, najbolj pa pri dalmatinskih ribičih in vinorejcih. V vsakem slučaju pa so v prvi vrsti vplivale na naseljevanje naših v Ameriki ekonomske razmere, kajti Slovence v Zedinjenih državah vidimo zaposlene v vseh panogah življenja in tudi v vseh krajih. To je znamenje, da so v prvi vrsti vedno upoštevali le to, kje so večji zaslužki.

Žarnice

Osram — vsakovrstne najceneje

J. Gorec, palača Kreditne banke.

Vidovićevci

Vse za človeka, ničesar proti človeku.

(M. Vidović.)

Sodobni človek je postal nezvest svojemu bistvu. Zatajil je najlepše, najusodnejše strani bogato bujnega življenja v sebi in obdržal le zunanjosti, ki polnijo njegovo izsušeno jedro. Zato je otopel za najvišje vrednote, postal notranje nesrečen suženj svojih nekdanjih sredstev: koristi, prijetnosti, tehnike in civilizacije. Ta slika je Schelerjeva karakterizacija današnjega človeka, in priznati moramo, da je mož s temi besedami odkril bolest v sodobnem človeškem življenju. V hlastanju po materijalnih dobrinah, v utešenju najnižjih in ponižujočih instinktov, v zlorabi človeškega dostojanstva, v zanemarjenju kulture duha in srca, v krempljih najstrožjega verskega in političnega fanatizma . . . v vseh teh ekstremih životari človek ter išče sreče in blagostanja. Tako pozablja na bistvo samega sebe, ne izhaja iz sebe, temveč tipa po vrednotah izven sebe, po zunanjem svetu subjektivnih vrednot.

Današnje organizacije: verske, nacijonalne, socijalno gospodarske . . . bi morale služiti človeku, morale bi dvigati in pospeševati v njem vse objektivno pojmovane dobre dispozicije. Morale bi v njem buditi zavest ideje skupnosti človeštva, a one so v svoji slepi zagrizenosti zgrešile svoje prvotne cilje; mesto da bi jim bil cilj vzgoja popolnega človeka, so ga zasužnile in ga spremenile v golo sredstvo. Kakor otrok z lutkami, tako se igra družabno življenje s človekom; njegov deročí tok teče mimo človeka, da, celo — proti njemu. Meč, denar, premoč, to deli usodo nemočnim narodom ter jim vsiljuje pravico do životarenja. Krutí egoizem raste, blagi altruizem hira pod pezo snovnega materijalizma! Na videz prikupljiva zunanjost, oblika skriva revno notranjščino. Blesteči znaki večtisočletne kulture in civilizacije: imena, naslovi, priznanja so le krinke, ki na videz zakrivajo zver v človeški podobi. Principi morale in etike so v človeku zamrli. Življenje se je spremenilo v suho številčenje. Skrajni nacijonalizem vlada dandanes na svetu. Vse te komponente dajajo življenju destruktivni značaj rezultanta gospodujočih sil pa zapušča v življenju človeštva tragične sledove. Svetovne revolucije so torej jasni znaki narodnega nezadovoljstva, znaki tipanja in iskanja novih vrednot, novega življenja.

Veliki duhovi so pričeli lečiti krizo človeštva, zatrjujoči, da zlo sveta leži v ekonomičnih neprilikah, v obledeli nacionalistični zavesti in v narušeni ideji narodnega sporazuma. Kakor smo pa spoznali, je imel Wilsonov načrt zdravljenja narodnih mas skoro največji uspeh.

Ali je že sama svoboda prinesla našemu narodu ozdravljenje? Na zunaj pač, a na znotraj še ne. Narod še vedno toži o zlu in stiskah, ki nevtralizirajo sile pozitivnega ustvarjanja človeške družbe. Na ta način se rodijo očitki, da je življenje strupeno in nevredno samega sebe. Menda je bil Miljenko Vidović prvi pri nas, ki je našel vzrok temu nezadovoljstvu v moralno etiški nezavednosti človeka. Zamislil se je v svojo lastno notranjost in jel iskati sredstev za obujanje vseh onih latentnih sil v človeku, ki nudijo življenju bogato razkošje ter čudotvorno moč in bogastvo. V vzgoji in prosvitljenju širokih narodnih plasti je našel sredstvo za oživotvorjenje svojih misli, ki tvorijo bistvo njegove življenske filozofije. Vzgoja, sloneča na moralnih in etiških principih, naj dovede narod k duševnemu preporodu: k sreči, ki se ne naslanja na nesrečo drugih. Preporoditi človeka in s tem dvignitj ideale v življenju, to je Vidovićev namen. Njegov vzgojni ideal je torej vzgoja — novega človeka, čigar toplota čuvstev naj ogreva ledenike in nezlomljiva duševna moč naj pretvarja pustinje v plodne vrtove. V kraljestvu ljubezni, dobrote, lepote in plemenitosti naj poseže sodobni človek, da vzkipi v njem novo življenje. Na vratih, ki vodijo v njegov kabinet, stoji napis: Nema ovdje mesta neradu, jer je nerad smrt, a mi smo život!

Vidovićev poskus se je obnesel. Kamen, vržen v vodo, tvori že danes koncentrične kroge. Tako se je pričela širiti po naši domovini Vidovićeva ideja, jele so se množiti podružnice njegove centralne »Škole za odrasle« po vseh večjih centrih naše države. Skoraj povsod srečamo Vidovićeve klube: v Splitu, Mostarju, Zenici, Varešu, Brodu, Subotici, Drnišu, Ljubljani itd. Povsod se širi prosveta in se obnavlja človeška družba; odpirajo se srca, sila moči ustvarja pozitivne vrednote, značaji vstajajo, poraja se — nov človek.

Kdo so Vidovićevci? Člani Vidovićevih vzgojno prosvetnih klubov: delavci, obrtniki, uradniki, ljudje, ki so se zaupali besedi svojega učitelja. Znanje in prosveta, ki se nahaja v Vidovićevih kulturnih vrelcih, jim je le sredstvo za ustvarjanje pravega človeka: velikega v ljubezni, delu in dobroti v korist ožji in širši človeški družbi. Oni iščejo bisere svoje notranjosti in odkrivajo svoje duševno bogastvo. Vidovićevci ne iščejo zadovoljstva samo v začasnih vrednotah zunanjega sveta, oni iščejo sebe v sebi. Simboli njihovih teženj in hotenj se jasno zrcalijo v njihovem geslu: Bodi človek!

Pozdravljeni, Vidovićevci, pozdravljen, preporod človeka!

Alb. Sirvin.

---

ne in je odiranje popolnoma ponehalo.

Zvečer je začelo deževati, zato je večina odbrzela v Gruž in na parnik. Če omenim vzrok, da smo raje večerjali na parniku kakor da bi ostali v Dubrovniku, se mi bo zopet očitalo, da mnogo preveč pišem o tej stvari in da naše slabosti prav tako odkrito opisujem kakor vrline. V svojo obrambo moram še enkrat povdariti, da ta moj popis potovanja ni potopis v pravem pomenu, am pak le opis osebnih vtisov in različnih dogodkov, ki so se nam primerili na potovanju in ki jih kolikortoliko vestno in resnično prikazujem, bodisi da potem kažejo naše vrline ali slabosti, a da poslednjih nikakor nočem olepšati. Pravi vzrok našega povratka na parnik je bil ta: Več kakor pol dneva smo pošteno hodili okrog po Dubrovniku in Lokrumu na solncu in morskem zraku in bili smo potrebni čaše piva, ki je pa na kopnem nismo mogli dobiti, ker so bile ta dan občinske volitve po vsej Dalmaciji...

Drugi dan je tudi deževalo in nam prvikrat na celem potovanju motilo razpoloženje. Ko je okrog poldne »Karadžordže« dvignil sidro, se je spet zjasnilo in vso pot do Sušaka smo imeli lepo vreme. Zadnji dan našega potovanja je hitro minul, ker je bilo treba pospraviti stvari in se posloviti od ljubih sopotnikov.

Čeprav se je pojavljalo domotožje, nam je bilo vseeno žalostno pri srcu, ker ni tako lahko ločiti se od prijateljev ki jih morda nikoli več ne bomo videli. Obljubili smo si, da se prihodnje leto zopet vidimo na skupnem potovanju v vzhodno Sredozemsko morje in Egipt, toda Bog ve, če bo vsem to dano...

Na potu proti Sušaku se nismo vozili ob naši obali, ampak v ravni črti do istrske obali, kjer se nam je milo storilo ob pogledu na tužno Istro, Učko, v zelenju se blestečo Opatijo in v prometnem oziru mrtvo Reko, ki bi v naših rokah postala znaten trgovski in pomorski imperij.

Na Sušaku so nas veselo pozdravljali in naš »Karadžordže« je v vsej gala, ponosen kakor je odšel, s pozdravnimi klici sirene zaplul v domačo luko. Še enkrat smo si z brati Hrvati in Srbi stisnili roke, se tudi poljubili, in po carinskem pregledu odšli s krova, poslovivši se tudi od naše vrle posadke, kapitana Prodana in od vestnih poslužiteljev, proti katerim ni bilo vso pot nikake pritožbe.

Naša vožnja v Ljubljano je bila nad vse udobna in ne morem dovolj zahvale izreči ljubljanski železniški direkciji v imenu vseh slovenskih udeležencev za to veliko uslugo.

Naj se tudi prisrčno zahvalim na tem mestu našemu admiralu g. Milanu Miliču, ki je tako spretno in lepo aranžiral in vodil celo potovanje. Isto velja njegovi gospe soprogi. Vsi sopotniki nam ostanejo v najlepšem spominu, saj smo celo politično vsi soglašali v vedno odkritem izražanju ljubezni do skupne domovine.

Rojakom sopotnikom se ne bom zahvalil, bilo smo takorekoč ena rodbina, soglašali smo z malimi izjemami vedno in šli drug drugemu na roko, kjer je bilo treba. Po sebi je umevno, da si bomo najbolj ostali v prijateljskem spominu.

Prositi pa moram oproščenja, če bi bil v tem opisu potovanja napisal to ali ono, kar bi bilo enemu ali drugemu neljubo. To nikakor ni bil moj namen in odkrito me veseli, da je nekdo brskal po mojem rokopisu in črtal ono, kar je bilo sicer res, pa njemu neljubo. Brez zamere vsem; videli se bomo pri sestanku »Afrikancev« in se tam odkrito pogovorili.

Ajns pa pika!

Konec.